

Bon vent...

Oriol Junqueras

PROXIMITATS
GENÈTIQUES

El 13 d'agost passat, *The New York Times* es feia ressò d'un article publicat online a *Current Biology* sobre les conclusions d'un estudi impulsat des del Medical Center de l'Erasmus University de Rotterdam. Es tracta d'una anàlisi sobre les similituds i les diferències genètiques entre aquells que consideren els vint-i-tres grups de població més nombrosos d'Europa (exclosos els russos).

Evidentment, els treballs científics sempre són susceptibles de successives esmenes, però -sigui com sigui- les dades que planteja són força suggeridores. D'entrada, els autors recorden que els europeus tenen el seu origen en tres grans onades migratòries: l'arribada dels humans moderns procedents de l'Àfrica 45.000 anys enrere; la recolonització d'Europa a partir del sud del continent a mesura que la glaciació va començar a retirar-se fa uns 20.000 anys; i l'expansió del Neolític des del Pròxim Orient iniciada uns 10.000 anys abans del present. Des d'aleshores, el mapa genètic ha anat variant en funció de migracions i conflictes majoritàriament interns.

Actualment, la distància genètica és molt superior de nord a sud que d'est a oest. És a dir, hi ha moltes més diferències entre un irlandès i un portuguès o entre un polonès i un grec, que no pas entre un irlandès i un polonès o entre un portuguès i un grec. D'altra banda, hi ha tres Estats (només tres!), on ha estat impossible agrupar tota la població en un únic grup genètic. A Itàlia; a Alemanya, tot resseguint aproximadament la vella frontera lingüística entre l'alemany marítim i el continental; i, a l'Estat espanyol, entre espanyols i catalans.

En concret, els catalans tenen més proximitat genètica amb els francesos que amb els espanyols; més amb els italians que amb els portuguesos; i una mica amb els suïssos. Mentre que els espanyols presenten més proximitat amb els portuguesos que amb els catalans i molt poca amb els francesos. Curiós...

La foto

RICK WILKIN / REUTERS

Golden, Colorado

Un missatge que clama al cel

Una organització antiavortista ha instal·lat aquest lema, escrit amb grans lletres, en la carena de la North Table Mountain, a Golden, Colorado. El lema utilitza també les lletres Democratic National Convention (la reunió del partit Demòcrata que se celebra a Denver) per manifestar el convenciment que el partit d'Obama no farà res per acabar amb el que titllen de xacra. És un debat social molt viu en molts països del món, i els EUA no en són cap excepció. L'ésser humà és l'únic animal que pot estroncar voluntàriament un embaràs, però cap dona avorta per gust.

Ens
ha arribatL'AVUI
CONFIDENCIALSaura, als peus
d'Esquerra

Ahir li van ploure al conseller Joan Saura els punyals d'ERC en plena reunió del consell executiu a compte del pacte de Vilanova. Carod, Huguet i Ausàs van retreure al líder d'Iniciativa la seva entesa amb De la Vega, d'amagat d'ERC. I tot i que continua sent un misteri si també va

ser d'amagat de Montilla, el cert és que el president va callar com un mort, cosa que va deixar Saura als peus dels cavalls dels republicans. ERC va respirar, alleujada. I un conseller especulava que si Montilla hagués defensat Saura ahir, potser ERC no seria avui al govern.

Trietari
Francesc
Puigpelat

ES socialista

El nou finançament planteja una qüestió ideològica de gran abast. És el camp de batalla on lluiten dues maneres d'enfocar la qüestió territorial d'Espanya: una de socialista i una altra de liberal. M'explicaré. El model que s'ha instaurat els darrers 25 anys d'autonomisme ha estat socialista. Amb governs del PP o del PSOE, tant li fa. Es tracta d'un model socialista perquè penalitza i escanya els més rics, mentre subvenciona i malacostuma els més pobres. És un sistema que prima la cohesió, la redistribució i la igualtat. I és per la seva base socialista que s'ha fet un ús i abús vergonyós de la paraula *solidaritat*. El sistema s'ha mostrat molt poc eficaç: ha frenat el creixement dels rics, però no ha fet més productius els pobres. Un cas com el d'Itàlia.

CAT liberal

Els darrers anys, ha quallat a Catalunya una altra concepció de les relacions entre territoris, de caràcter liberal. De la mateixa manera que els liberals clàssics reclamen que els rics no pateixin una pressió fiscal asfixiant que acabi desincentivant-los de treballar, els liberals territorials de Catalunya reclamen que l'aportació dels rics a la caixa comuna de l'Estat no els faci menys productius. Reclamen un sistema en què la solidaritat estigui limitada. A més, creuen que la funció dels rics no és subvencionar els pobres sinó enriquir-se més i que, en enriquir-se, facin de locomotora per al conjunt del país. Els liberals territorials posen, per damunt de les nocions de cohesió i d'igualtat, les d'eficàcia i de productivitat.

I Madrid?

Tot això genera paradoxes. Per exemple, que el model territorial Aznar va ser exactament igual de socialista que el de Felipe González o Zapatero. I una altra paradoxa: que Montilla i Saura, abanderats de l'esquerra tradicional, són, pel que fa al model territorial, dos perfectes liberals. Són paradoxes interessants i, si no se'n parla més, és pel fàstic visceral i ridícul que la paraula *liberal* suscita a la societat catalana. Ah! I un detall per acabar. El PP i el PSOE són socialistes quant al territori, però amb una notòria excepció: Madrid. Madrid ja és riquíssima i és locomotora, però ho ha de ser més. Pel PP i el PSOE, Madrid ha de ser la rutilant i multimilionària excepció d'un país igualat, cohesionat i uniforme. Socialista, vaja.

Comenta l'article a
www.avui.cat/39267